

De Tao van Vreugde

In de oude wereld geloofden mensen
dat vreugde iets was
wat verdiend moest worden.

Dus zeiden zij tegen zichzelf:

"Wanneer ik succesvol ben,
zal ik vreugde ervaren."

"Wanneer ik genoeg bezit heb,
zal ik vreugde ervaren."

"Wanneer alles op zijn plaats valt,
zal ik vreugde ervaren."

Maar hoe meer zij achter vreugde aanliepen,
hoe verder zij haar leken weg te jagen.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

"Wat is vreugde werkelijk?"

De meester nam hem mee
naar een groep kinderen
die speelden in een veld.

Zij bezaten weinig.
Zij bereikten niets bijzonders.

Toch lachten zij alsof de wereld
hen alles had gegeven.

"Waarom zijn zij zo gelukkig?" vroeg de leerling.

De meester glimlachte zacht.

"Omdat zij nog niet vergeten zijn
hoe het is om aanwezig te zijn."

De leerling werd stil.

Daarna liepen zij door een grote stad.

De leerling zag mensen:
haasten naar de toekomst,

piekeren over het verleden,
en voortdurend verlangen
naar iets wat nog niet bestond.

Iedereen zocht geluk.
Bijna niemand leek vreugde te ervaren.

"Waarom missen mensen zoveel moois?" vroeg hij.

De meester keek naar een man
die haastig langs een bloeiende tuin liep.

"Omdat hij zo druk bezig is
met wat hij straks wil hebben..."

Hij wees naar de bloemen.

"...dat hij niet ziet
wat er nu al aanwezig is."

De wind streek zacht door de straat.

"Maar meester... waar komt vreugde vandaan?"

De meester keek lang naar de horizon.

"Vreugde ontstaat vaak
wanneer een mens even ophoudt
met vechten tegen het leven."

De leerling dacht lang na.

"Dus vreugde komt niet van buitenaf?"

De meester glimlachte zacht.

"Soms wel.
Maar de diepste vreugde ontstaat vanbinnen."

Hij wees naar een muzikant
die speelde zonder publiek.

Naar een kunstenaar
die creëerde zonder applaus.

Naar een oude vrouw
die glimlachte terwijl zij brood deelde.

"Zie je?"

De leerling knikte langzaam.

"Hun vreugde hangt niet af
van wat zij ontvangen..."

"Maar van wat door hen heen stroomt,"
antwoordde de meester.

De avondzon kleurde de hemel goud.

Toen sprak de meester:

"De onbewuste mens denkt:
'Wanneer ik krijg wat ik wil,
zal ik gelukkig zijn.'"

Hij keek naar de spelende kinderen.

"Maar de bewuste mens ontdekt
dat vreugde vaak verschijnt
wanneer hij volledig aanwezig is
in wat al is."

De wind bewoog zacht door het veld.

En voor het eerst begreep de leerling:

dat vreugde geen bestemming is
aan het einde van de weg...

maar een metgezel
die verschijnt
wanneer een mens ophoudt
haar te achtervolgen.

Vreugde groeit niet uit wat een mens bezit.

Vreugde groeit uit verwondering, aanwezigheid en dankbaarheid voor het
wonder dat leven heet. 🌻🌿❤️